Una nit al barri del Mercadal

El periodista recorre els carrers en horari nocturn per comprovar si les queixes dels veïns sobre els sorolls i l´incivisme són justificades

Dues noies fent-se un petó davant d´un local nocturn

Cau la nit i els passadissos de la galeria que comunica el carrer Cristòfol Grober amb la plaça Josep Pla, igual que la plaça Constitució, just al costat, o la plaça Jordi de Sant Jordi, darrere la Llibreria 22, es transformen en centre de reunió de tot tipus de tribus urbanes. Utilitzen els graons com a bancs i escolten música pels altaveus dels seus mòbils. A la plaça Constitució practiquen skate o passos de ball: del reggaeton al techno, del rap al flamenquillo. Encara és aviat per al´inici de dissimulats «botellons», dels quals deixarà constància l´alba. Als límits del barri –avinguda Jaume I, Santa Clara i l´Onyar–, els turistes es barregen amb els veïns que surten de festa.

Temps enrere, quan en el pretèrit remot el barri encara era zona de litúrgia, envoltat d´esglésies i convents, o en el temps en què encara existia la fàbrica Grober, abans de l´èxode de les empreses a l´extrarradi, hauria estat impensable que la veu dels altaveus rebotés per les seves parets i carrers. Els concerts que se celebren els divendres i dissabtes a la plaça de Santa Susanna funcionen com un senyal que recorre el cel de la ciutat. L´arquitectura de la plaça Constitució, amb l´església de Santa Susanna al fons, forma una planícia de diversos metres quadrats. L´estàtua de la nena comparteix lloc amb tot tipus de personatges de la nit. Llargs volums de formigó polièdric els emboliquen aïllant-los dels carrers, protecció que usen com a trinxera els joves que allí es reuneixen, com si es tractés d´un món a part. A través d´Eiximenis, al «24 hores» de Jaume I comença a formar-se el famós i polèmic «corredor» entre bars i discoteques de cada cap de setmana.

Els okupes de Salvadora Catà han muntat un escenari a la plaça Josep Pla. Hi ha taules, com si es tractés de la terrassa d´un bar. «No són simples okupes antisistema, entre ells hi ha estudiants, professors, activistes de tota índole i professionals de la ciutat», comenta un veí. La clàssica pila de llibres platejats simbolitza alhora un barri que a poc a poc ha estat assaltat pels estudiants.

A l´interior de Casino hi ha tanta gent que gairebé és impossible moure´s. La idea és mostrar-se. Tatuatges, faldilles curtes, insinuació i balls que imiten l´acte sexual amb una música enganxosa: Súbeme la radio, que esta es mi canción, llevame el alcohol que lleva el dolor, hoy vamos a juntar la luna y el sol... A la barra del Gossip, un grup de joves fa competència de «xupitos cervellets». A la discoteca Platea (a la perifèria del Mercadal), en canvi, hi ha més gent a fora, a la plaça dels Jutjats, que a dins. Tot Girona sap que, abans que la nit es deixi anar, «el corredor» funciona com a passarel·la de moda. «Girona és un poble», afirma un dels veïns entrevistats. Després, tal com deia l´anunci que repeteix un dels estudiants de festa que fa botellón al costat de l´Onyar, «la nit et confon».

Els swagger, els mupies, els hipters i la resta de tribus urbanes que descriuen les noves tendències amb prou feines es distingeixen en la nit de la ciutat. Hi ha certa uniformitat d´estil i moda a Girona, amb tímids retocs dels seus hàbits: barbes, robes vintage, jaquetes i samarretes llargues, cabelleres tenyides de fúcsia, verd o rosa. Quillos de cotxes tunejats que rebenten els canvis per les avingudes. Els nois de província que baixen a Girona de festa, els universitaris, els fatxendes de col·legi car, els més rockers, o rastes, o punkis, ocupen el corredor de bar en bar.

Un jove grimpa a un pal de l´enllumenat d´Eixeminis i crida amb una borratxera més que evident. Assegura al periodista que si li fa una foto li partirà la càmera i el cap. «Veus, aquest capullo només passava per aquest carrer», comenta un dels porters de Salero. En demanar a un parell de noies una foto amb la porta del bar darrere, aquestes es besen en un acte espontani. L´encarregat del Salero assegura que el periodista ha demanat el petó, que això no és periodisme i que, de publicar la foto, «semblarà Sodoma i Gomorra». Símptoma de les constants queixes que pateixen els propietaris dels bars.

Davant de la pregunta d´on es pot «pillar alguna cosa» (és a dir, aconseguir drogues), un jove que espera els seus amics al costat de Correus assegura que abans t´havies de desplaçar físicament fins a indrets determinats per aconseguir-ne. «Ara, amb un whatsapp, és com el servei a domicili», indica.

De matinada se senten veus per tot el Mercadal. Els porters dels bars, advertits de les denúncies per sorolls molestos, demanen als que surten amb algunes copes a sobre que abaixin la veu. Hi ha quatre empleats a la porta de Salero amb el mateix objectiu. Als pisos «marcats» dels estudiants es pot sentir música i veus. Són els pisos d´Hortes i d´Eixeminis, on els veïns han bolcat les seves queixes en els darrers temps.

Com si es tractés d´éssers d´una segona dimensió, per tot el barri es veu gent dormint als caixers o galeries. Munten muralles de cartró tant per aïllar-se del fred com per aconseguir una mica d´intimitat. És l´hora de plegar, els sensesostre recullen cartrons i el personal de neteja realitza la seva feina. Les discoteques tanquen, però els seus parroquians es resisteixen a la retirada, recorrent les galeries de plaça de la Independència. Parelles apurant un adeu, amics, riures, baralles que desconeguts filmen amb els seus mòbils. Es dirigeixen als caixers de menjar ràpid, repeteixen al «24 hores» de Jaume I o, creuant l´Onyar, arriben fins a l´única fleca oberta a aquesta hora. «A dormir la mona!», crida des d´un balcó un dels veïns a un grup de joves l´alegria dels quals encara no s´ha apaivagat. El sol surt per sobre del campanar de Santa Susanna, vermell, radioactiu. Com havia predit Enrique Iglesias, comparteix cel amb la lluna.

El recorregut que inicia el periodista comença durant el dia amb el testimoniatge dels veïns. És tan variat i heterogeni el barri que sembla impossible reunir totes les opinions.

Segons Neus Rigol, veïna dels edificis de Cristòfol Grober, «cada matí es troben ampolles, gots de plàstic i una infinitat de burilles. Sense comptar els indigents que solen usar els espais del passadís per dormir». «Estan regulades les activitats a l´aire lliure que realitza la casa okupa de Salvadora Catà?», es pregunta un altre veí.

Alí, amo del supermercat Superalimentació, que fa només set mesos que funciona al carrer Anselm Clavé, diu que el problema no és durant el dia. El seu establiment tanca a les onze de la nit, i diu: «En aquell moment només estan escalfant motors, l´embolic és a les 2 o les 3 de la matinada. Ho sé pels pixats i deixalles que deixen a la porta del comerç».

Matilde Mohanes, estudiant francesa, viu en un dels pisos assenyalats pels veïns com a problemàtics, situat al carrer Hortes. L´estudiant comenta que la propietària, abans d´entrar a viure al pis, els va advertir de les festes. Que allà hi vivien altres estudiants que feien festes cada dia. Però dir que «molesta als veïns» resulta per a l´estudiant «exagerat, ja que només n´hem fet dues o tres des que vivim aquí».

Al carrer Eiximenis la situació, segons els veïns, és encara més greu. Cristóbal Ruiz viu just damunt del bar musical Salero, al número 14. «L´Ajuntament no hauria d´haver-los donat permísperquè es tracta d´estructures molt antigues», assenyala. «Al carrer tenim el soroll de la gent que surt del bar. Hem fet denúncies a l´Ajuntament i ells van passant la bola, no fan res, els veïns estem lluitant per poder treure´ls d´allà, estan marxant propietaris de la mateixa escala, i els nostres pisos s´estan desvalorització, ningú vol venir a viure al barri», es queixa. Ruiz assenyala, a més, que la situació aconsegueix el grau de «descontrol total, on hi ha un aforament de 90 persones se´n fiquen 200, 300, i ningú ho vigila».

«Complim estrictament tota l´ordenança municipal. Si no fos així, ja estaríem tancats a causa de la pressió veïnal», comenta la direcció del Salero. «En aquests gairebé dos anys no ens han aixecat cap acta. Tot i això, destinem per iniciativa pròpia una partida molt important dels nostres recursos a controlar el soroll que pugui ocasionar la gent al carrer, dispersant els que surten a fumar, organitzant i regulant l´accés. Tenim entre quatre i cinc persones dedicades a aquestes tasques».

Si un foraster vol saber alguna cosa del barri, el centre neuràlgic de la informació passa per una de les seves perruqueries més tradicionals, que atén fa més de 30 anys en el mateix enclavament del carrer Nord. Daniel Vila, fill de perruquers que ja havien tingut el negoci en la mateixa ubicació, diu que no té queixes, almenys al seu carrer. «I això que vam tenir 25 anys d´obres, però sempre, entenc, és per millorar el barri. La gent es queixa si no hi ha un benefici directe, un ara».

Ferran Girón viu des de fa 43 anys al Mercadal. President de l´associació de veïns, assumeix la responsabilitat de portar a bon port els dilemes del barri. «El problema és la despoblació. En el cens dels pressupostos

participats tenim, en relació a l´any passat, gairebé 200 veïns menys. Molta gent se´n va pel soroll i per la convivència que hi ha entre diferents veïns», diu Girón. «Hi ha problemes de civisme, amb els pisos de lloguer turístic i d´estudiants, sobretot aquests últims. Llogar entre diverses persones els surt molt rendible», indica. El president veïnal assenyala diversos pisos on s´han personat per parlar amb els estudiants: carrer Eximenis, Hortes, Cristòfol Grober.

«Un altre dels problemes és la gent dormint al carrer, indigents que estan a la zona. I botellons a la plaça de la Constitució, cada dijous, divendres i dissabte. L´excusa és que falten policies. En aquest barri fa falta més vigilància», assegura Girón. Pel que fa als okupes de Salvadora Catà, Girón ho qualifica de tema tabú: «Hi ha una infinitat d´interessos polítics pel mig, són okupes que es permeten tenir un bar al carrer i celebrar els dos anys d´ocupació amb permisos de l´Ajuntament».

«Els veïns tenen raó de queixar-se de les actituds incíviques a la via pública, de sorolls i de brutícia, que es produeixen en diferents zones de la ciutat algunes nits», afirma Sílvia Paneque (PSC), una de les regidores amb més activitat als barris de Girona. «L´Ajuntament treballa i ho ha de seguir fent en el tema, tothom té dret a viure amb respecte on té la casa. I, en alguns llocs, això no s´està produint. Soroll fins a altes hores de la nit i actituds intolerables a la via pública. És veritat que es treballa des de la seguretat, però és una problemàtica transversal. I exigeix polítiques públiques efectives en tots els àmbits. L´Ajuntament té clar que el primer són els veïns i veïnes de la ciutat», afirma.

El sagristà de Santa Susanna, Roc Crisol, que porta sis anys en el càrrec, afirma que entre les activitats de l´església (misses, vetlles, comunions) i les que s´organitzen a la plaça limítrofa sol haver-hi enteniment. Crisol, que ha entrat com a sagristà després de portar anys en organitzacions d´ajuda social, afirma: «L´Ajuntament ens respecta els horaris de missa i no deixa organitzar esdeveniments, per l´alt nivell del so». No obstant això, assegura, no és el mateix per als membres de Salvador Catà. «Ells van a la seva bola, organitzen esdeveniments a la plaça Santa Susanna sense consultar ningú, van i ho fan», afirma.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/05/28/nit-al-barri-del-mercadal/848693.html?utm_source=rss